

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce **S. S.**, bytem x, zastoupeného JUDr. Věrou Škvorovou, PhD., advokátkou se sídlem Francouzská 4, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení I) Ing. arch. Z. O. a II) L. O., obou bytem x, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2015, sp. zn. SZ 159105/2014/KUSK REG/Ru, č. j. 168220/2014/KUSK,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou k poštovní přepravě dne 25. 2. 2015 domáhá podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2015, sp. zn. SZ 159105/2014/KUSK REG/Ru, č. j. 168220/2014/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Benešov, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 9. 2014, č. j. MUBN/46480/2014/VÝST, sp. zn. VÝST/72443/ 2012/JA, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad povolil na žádost osob zúčastněných na řízení (dále jen „stavebníci“) umístění stavby oplocení na pozemcích p. č. x a x v k. ú. M., obci Struhařov (dále též „sporné pozemky“).

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost, a to jak z titulu formálních pochybení žalovaného, tak z důvodu porušení norem hmotného práva a vad skutkových zjištění. Po formální stránce žalobce namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno i přes překážku litispendence, neboť o stavbě oplocení na sporných pozemcích je stále vedeno před stavebním úřadem správní řízení pod sp. zn. VÝST/20065/2008/Hr. Napadené rozhodnutí

bylo dále vydáno i v rozporu se zásadou *rei iudicatae*, neboť o stavbě plotu na sporných pozemcích již bylo pravomocně rozhodnuto rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 2. 8. 2012, sp. zn. VÝST/54056/2011/Hr, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 11. 2012, sp. zn. SZ 147069/2012/KUSK REG/Bu, jímž bylo umístění oplocení na sporné pozemky pravomocně zamítnuto. Přestože bylo „*nenavrženo*“ umístění oplocení těsně kolem žalobcova domu č. p. x v části vchodových dveří, nečiní se tím dle žalobce předmět řízení odlišným, neboť je navrženo oplocení tak, že údržba nemovitosti je v dané části stále znemožněna, tudíž podstata zamítnutí zůstává stejná. Další formální nedostatek pak žalobce spatřuje v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný nikterak nezabýval chybným vyhodnocením námitky nemožnosti užívat hospodářskou místnost v domě žalobce a tuto námitku odbyl jako bezpředmětnou, neboť dle skutečného provedení stavby, které bylo předloženo ke kolaudačnímu řízení v roce 2000, se v domě nenachází hospodářská místnost, ale dílna. Tím své rozhodnutí žalovaný zatížil vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se k námitce vůbec nevyjádřil a nelze seznat jeho správní uvážení. Vada nepřezkoumatelnosti byla dle žalobce založena i tím, že se žalovaný řádně nevypořádal s námitkou žalobce ohledně nesouladu katastrální mapy a vytyčení skutečných hranic sporných pozemků: „*Podmínkou vydání územního rozhodnutí bylo a také současně je vytyčení stavby před zahájením prací. Toto odůvodnění je nepravdivé a zmatečné, neboť primárně vytyčení stavby nebylo do doby vydání rozhodnutí správním orgánem prvního stupně provedeno.*“ Touto námitkou nepřezkoumatelnosti navázal žalobce na tvrzenou vadu skutkového zjištění ze strany žalovaného (potažmo stavebního úřadu), kteří ve věci rozhodli pouze na základě katastrální mapy, aniž by se zabývali skutečným vymezením hranic pozemků a vzali při svém rozhodování v potaz znalecký rozsudek Ing. E. S.

Co do porušení norem hmotného práva žalobce namítá, že sporný projekt oplocení předpokládá hermetické uzavření žalobcova pozemku ze strany vstupních dveří a hospodářské místnosti v jeho domě, čímž bude zásadním způsobem zasaženo do jeho práv, neboť nebude moci z této strany řádně udržovat svoji nemovitost, když nebude mít k této části svého domu řádný přístup, aniž by byl nucen využít k vymáhání svého práva soudní cestu. Např. nebude možné v případě nutnosti postavit v daném místě lešení, neboť není za tímto účelem žalobci poskytnut dostatečný prostor a žalobce bude v takovém případě muset sundat pletivo, k čemuž však není schopen vlastníky sporných pozemků právní cestou nikdy přimět, neboť to nekryje zákonná povinnost souhlasu se vstupem na sousední pozemek za účelem údržby stavby. Z požadavku na umístění oplocení je dle žalobce zcela zřejmé, že stavebníci nechtějí oplotit celé své pozemky, ale chtějí pouze uzavřít pozemky kolem nemovitosti žalobce. Zásadní nesouhlas pak žalobce vyjádřil s vypořádáním jeho námitky nesouladu popisu stavby a stanovených podmínek pro umístění stavby spočívajícího v tom, že v části I. (Popis stavby) rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 9. 2014, č. j. MUBN/46480/2014/VÝST, sp. zn. VÝST/72443/ 2012/JA, je popsána jako součást oplocení vjezdová brána šířky 5 m, umístěná ve vjezdu na pozemek parc. č. x z veřejné komunikace, a v části II. rozhodnutí (Stanovení podmínek pro umístění stavby) je uvedeno, že na pozemku parc. č. x bude u hranice s pozemkem parc. č. x vjezdová brána o délce 5,85 m. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se jedná o písarskou chybu, když ze spisového materiálu vyplývá, že předmětná vjezdová brána má mít šířku 5,85 m. Žalobce je toho názoru, že i při pouhé písarské chybě bylo povinností žalovaného správní rozhodnutí stavebního úřadu „*upravit a nikoliv potvrdit*“. Územní rozhodnutí je podkladem pro situaci stavby v lokalitě a je-li v popisu stavby dosud uvedeno, že vjezdová brána má šířku 5 m, pak zde nemůže být umístěna stavba jiných rozměrů. Zároveň k tomuto rozporu žalobce poznamenává, že předmětná brána se nachází v ochranném pásmu studny, a musí být zjištěn přesný popis a rozměry vjezdové brány, aby nedošlo k ohrožení této studny.

V poslední části žaloby se žalobce věnuje nelogickému a rozporuplnému vyhodnocením odvolací námitky týkající se elektroměrného pilíře, kdy uvádí: „*Žalobce pak nesouhlasí s vyhodnocením jeho odvolací námitky ve vztahu k nelogičnosti a stavu, který neměl správní orgán prvního stupně řádně zjištěn, to vše ve vztahu k rozporuplnosti vyhodnocení námitky existence elektroměrného pilíře a vedení. Správní orgán prvního stupně námitku jako takovou zamítl, ale v odůvodnění uvedl, že ukládá žadatelům vytyčení kabelových vedení od elektroměrného pilíře, aby bylo zamezeno případné nejistotě vzájemné polohy kabelových vedení a navrhovaného oplocení.*“ Kromě toho, že žalobce považuje odůvodnění předmětného rozhodnutí za nedostatečné, zároveň namítá, že z uvedeného vyplývá, že správní orgány rozhodly o umístění oplocení, aniž by znaly skutečný stav terénu, když nevědí, zda náhodou nedovolily umístit oplocení tak, že dojde ke kolizi oplocení a kabelového vedení. I dále pak žalobce upozorňuje na zmatečnost a nepřezkoumatelnost související právní argumentace správních orgánů.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve odmítl překážku litispendence, neboť v projednávané věci bylo částečně rozhodnuto rozhodnutím vydaným žalovaným dne 10. 10. 2013 pod sp. zn. SZ 081692/2013/KUSK/ REG/Nap, kterým bylo zrušeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 3. 2013, č. j. MUBN/15975/2013/VÝST, sp. zn. VÝST/72443/2012/HR, jímž bylo stavebníkům povoleno umístění stavby oplocení na sporných pozemcích, a věc vrátil k novému projednání stavebnímu úřadu z důvodu, že předložený výkres situace oplocení neodpovídal katastrální mapě a že navrhované umístění plotu nevede po společné hranici mezi pozemky, jak bylo na situačním výkrese i v podmínkách pro umístění stavby napadeného rozhodnutí uvedeno. V tomto rozhodnutí o odvolání odvolací správní orgán již překážku litispendence vyřešil. Překážku spatřoval odvolatel v neukončení řízení o umístění stavby oplocení na pozemku parc. č. x (dříve x) na základě žádosti podané Ing. arch. Z. O. Tato žádost o vydání územního rozhodnutí byla podána současně se žádostí o stavební povolení na stavbu projektového atelieru a zpevněných ploch na pozemku st. parc. č. x a stavbu oplocení na pozemcích parc. č. st. x, vše v katastrálním území M., obec M.. Společné řízení bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím žalovaného vydaným dne 3. 9. 2008, č. j. 130226/2008/KUSK, ve kterém byl změněn pouze výrok rozhodnutí stavebního úřadu o územním rozhodnutí a stavebním povolení, a ve zbytku žalobce rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Žalobce podal dne 14. 10. 2008 proti tomuto rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 9 Ca 348/2008-51 ze dne 6. 5. 2009 tuto žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku podal dne 26. 6. 2009 žalobce kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen „NSS“) a NSS rozsudkem č. j. 9 As 70/2009-88 ze dne 3. 6. 2010 rozsudek Městského soudu v Praze zrušil. Odvolací správní orgán pak rozhodnutím SZ 056351/2011/2011/KUSK REG/K ze dne 23. 3. 2011 zrušil rozhodnutí stavebního úřadu MUBN/26016/2008 ze dne 28. 5. 2008 o umístění a povolení provedení předmětné stavby. Mezitím byla část předmětné stavby dokončena a byl pro ni vydán dne 26. 1. 2009 pod č. j. MUBN/4100/2009/VÝST kolaudační souhlas, a proto stavební úřad nemohl pokračovat v původním řízení, ale musel zahájit řízení podle § 129 stavebního zákona o odstranění stavby a po podání žádosti o dodatečné povolení vedl řízení o dodatečném povolení předmětné stavby, neboť se jednalo o stavbu provedenou bez rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení ve smyslu ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona. V daném případě však byla podána žádost sice stejným žadatelem, ale jejím předmětem bylo vydání rozhodnutí o umístění stavby oplocení s jiným řešením. V otázce litispendence pak žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 9. 9. 2011, č. j. 7 As 92/2011 – 93, ze kterého citoval: „*Obecně platí, že pokud je vymezován předmět řízení, je třeba uvést, co tvoří skutkový stav, který má být v řízení dále podroben zkoumání a právně kvalifikován, a dále o jakých právech nebo povinnostech má být v řízení*

rozhodováno. Takto vymezená totožnost předmětu řízení je pak důležitá při posuzování překážky řízení podle ust. § 48 správního řádu.“ Z výše uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že se nejedná o totožnou věc a tudíž nešlo v daném případě o překážku litispendence podle § 48 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Ani v otázce aplikace ustanovení § 48 odst. 2 správního řádu, tedy překážky věci již rozhodnuté, nepovažuje žalovaný žalobcovu argumentaci za relevantní. Žalobce své tvrzení dovozoval z rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2012, sp. zn. SZ 147069/2013/KUSK REG/Bu, č. j. 59972/2012/KUSK, kterým bylo potvrzeno zamítnutí žádosti Ing. arch. Z. O. o umístění stavby oplocení na pozemcích parc. č. x a parc. č. x. K tomu žalovaný odkázal na komentářovou literaturu k § 48 správního řádu, ze které citoval: „*Nestanoví-li zákon jinak, nebrání zamítnutí žádosti projednání nové žádosti téhož žadatele a s tímž obsahem.*“

Ohledně údržby domu žalobce žalovaný uvedl, že existují právní instituty, prostřednictvím nichž se lze domoci vstupu na sousední pozemek, přičemž je nutné respektovat vlastnická práva vlastníků příslušného pozemku, což bylo ostatně konstatováno i soudním rozhodnutím, kterým byla žalobci uložena povinnost respektovat vlastnická práva stavebníků k pozemku parc. č. x. Z předmětného soudního rozhodnutí zároveň vyplývá, že žalobce musí strpět i omezení vstupu do jeho rodinného domu č. p. 1, zároveň je z výkresové dokumentace zřejmé, že mezi navrženým oplocením a rodinným domem žalobce je mezera v šíři 95 cm, která plně dostačuje k základní údržbě jeho stavby.

K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kdy je napadáno vypořádání se s námitkou nemožnosti užívání hospodářské místnosti ze strany žalobce, pak žalovaný uvedl, že požadavky žalobce jsou zcela nemístné a jsou zcela v rozporu s rozsudkem Krajského soudu v Praze, sp. zn. 25 Co 238/2012, a Okresního soudu Benešov, sp. zn. 9 C 253/2009, které žalobci zakázaly užívat sporné pozemky. Nad to lze zajistit přístup do předmětné místnosti skrz dům žalovaného. Co do nepřezkoumatelnosti se dále žalovaný vyjádřil k námitce žalobce, kterou citoval: „*Podmínkou vydání územního rozhodnutí bylo a také současně je vytyčení stavby před zahájením prací. Toto odůvodnění je nepravdivé a zmatečné, neboť primárně vytyčení stavby nebylo do doby vydání rozhodnutí správním orgánem prvního stupně provedeno.*“ Tuto námitku považuje za zcela zmatečnou, neboť součástí podmínek pro umístění stavby může být vytyčení hranice pozemku podle údajů katastru nemovitostí jen osobou odborně způsobilou k vykonávání zeměměřických činností, přičemž před zahájením prací zajišťuje vytyčení prostorové polohy stavebník a nikoliv stavební úřad.

K otázce elektroměrného pilíře se pak žalovaný vyjádřil následovně: „*Stavební úřad v napadeném územním rozhodnutí konstatoval, že kabelové vedení do elektroměrného pilíře a jeho pokračování z pilíře se vždy provádí z jeho přední či zadní strany, nikdy však do boku elektroměrného pilíře. Nedojde tedy ke konfliktu k uvedeným vývodům do trafostanice ke sloupu nadzemního vedení. Stavební úřad v tomto smyslu uložil stavebníkovi vytyčení těchto vedení, aby bylo zamezeno případné nejistotě vzájemné polohy kabelových vedení a navrhovaného oplocení. Kabelové vedení je dostatečně přístupné z pozemku parc. č. x v katastrálním území M. a žalobci si od začátku museli být vědomi, že toto vedení provedli na cizím pozemku. Dle již zmiňovaných rozsudků měl být elektroměrný pilíř již odstraněn. Žalobce však tak dosud neučinil.*“

Stavebníci v postavení osob zúčastněných na řízení uvedli, že petit žaloby vnímají jako nedůvodný, nespravedlivý a jednostranně svědčící žalobci. K argumentaci žalobce dále uvedli, že předmětný spor souvisí se stavbou projektového ateliéru na sporných pozemcích,

kdy na jeho stavbu bylo v roce 2008 vydáno územní rozhodnutí a stavební povolení, které pak NSS zrušil a vrátil věc k novému projednání. V době vynesení rozsudku byl již projektový ateliér v provozu v souladu s kolaudačním souhlasem. Předmětné oplocení na sporných pozemcích v té době ještě nestálo. Vzhledem k nastalé situaci bylo původní řízení stavebním úřadem zastaveno a zahájeno řízení nové, a to o odstranění stavby a navazující řízení o dodatečném povolení stavby, které bylo nakonec vydáno, ale bez předmětného oplocení. Proti tomuto zastavení řízení a dodatečnému povolení stavby se žalobce neúspěšně odvolal k žalovanému. Proti těmto rozhodnutím žalovaného pak žalobce podal žaloby ke Krajskému soudu v Praze, přičemž soud obě zamítl. Předmětné oplocení proto nemohlo být provedeno jinak, než prostřednictvím nového územního řízení. V původní verzi návrhu oplocení bylo toto oplocení vedeno v těsné blízkosti domu žalobce, což bylo hlavním důvodem prvotního zamítnutí návrhu ze strany stavebního úřadu. Následně tedy byla předložena nová žádost, kde byl úsek z jedné strany domu žalobce zcela vypuštěn. Na základě této úpravy se pak nejedná o totožné stavby, jak žalobce nesprávně tvrdí. Námitky nemožnosti údržby domu žalobce jsou nepravdivé, neboť navržené oplocení nebrání fyzicky udržovacím pracím, navíc je možné se na základě dohody a existujících právních nástrojů domoci užití pozemků. Žalobce si musel být vědom při umísťování svého domu, že může být složitější údržba domu ztížena bez použití sousedních pozemků, přesto zcela svévolně zvolil umístění svého domu přímo na hranici pozemku parc. č. x, byť to bylo v rozporu s požadavkem tehdejšího Odboru výstavby a územního plánování ONV Benešov. V rámci soudního řízení vedeného pod sp. zn. 9 C 253/2009 nepřijal žalobce ani návrh na smírné řešení sporu prostřednictvím odkoupení kontaktní části pozemků. Dále stavebníci odmítli jako irelevantní zpochybňování hranic předmětných pozemků, protože v žalobě uvedený posudek Ing. Evy Soukupové byl zpracován před digitalizací katastrálních map, a může tudíž vykazovat určité diskrepance. Proto je zcela na místě požadavek stavebního úřadu na vytyčení předmětných pozemků oprávněnou osobou právě podle digitalizovaných map. Stejně tak žalobci odmítli „demonizaci“ písařské chyby ze strany žalobce, kdy velikost předmětné brány nemá žádný vliv na pozemky a chráněná práva žalobce, stejně tak na jeho studnu, která nemá vyhlášeno žádné ochranné pásmo a žádné právní předpisy neupravují vztah oplocení a individuálních zdrojů pitné vody. Argumenty týkající se elektroměrného pilíře jsou pak šikanózní jak vůči stavebníkům, tak vůči správním orgánům. Elektroměrný pilíř měl být na základě pravomocných rozsudků Okresního soudu Benešov a Krajského soudu v Praze odstraněn ke dni 12. 1. 2013, což se do dnešního dne nestalo, přestože bylo v této věci dne 17. 12. 2014 Nejvyšším soudem odmítnuto i dovolání žalobce. I přes ignoraci uvedených rozsudků ze strany žalobce správní orgány z opatrnosti ve svých rozhodnutích zachovaly plný stupeň ochrany předmětného elektroměrného pilíře, a to jak samotným respektováním současné existence pilíře, tak i požadavkem vytyčení kabelového vedení, tedy stavby, která měla být již dávno odstraněna, nemůže to však být důvod k hrubému osočování správního orgánu.

Krajský soud v Praze, poté co ověřil včasnost žaloby a splnění dalších procesních podmínek, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl přitom k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Soud vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili, zda ve věci požadují nařídít jednání. Žalobkyně s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasila, žalovaný se v poskytnuté lhůtě nevyjádřil. Soud proto o žalobě rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 22. 11. 2012 stavebníci požádali o vydání územního rozhodnutí na umístění stavby oplocení na sporných pozemcích. Dne 17. 12. 2012

stavební úřad oznámil zahájení územního řízení a svolal veřejné ústní jednání na 22. 1. 2013 s tím, že účastníky řízení poučil, že námitky musí být uplatněny nejpozději při tomto jednání, jinak se k nim nepřihlíží (žalobci jako účastník řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona bylo doručováno veřejnou vyhláškou). Žalobce dne 21. 1. 2013 uplatnil námitky, v nichž upozorňoval na překážku litispendence a *rei iudicatae*, negativní vliv stavby na užívání a údržbu jeho domu a na běžící spor o průběhu vlastnických hranic, v němž žalobce podal dovolání. Po doplnění podkladů o vyjádření a stanoviska dotčených orgánů stavební úřad územním rozhodnutím ze dne 27. 3. 2013 žádosti vyhověl, proti čemuž se žalobce odvolal a žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 10. 2013 rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, přičemž stavebnímu úřadu vytkl, že předložená situace oplocení v dílčím úseku od rohu budovy na pozemku parc. č. x k hranici pozemku parc. č. x neodpovídá katastrální mapě a umístovaný plot tak zasahuje do pozemku žalobce.

Poté stavebníci upravili projektovou dokumentaci, aby v tomto úseku odpovídala požadavkům žalovaného a katastrální mapě. Stavební úřad oznámil pokračování v řízení a stanovil lhůtu pro uplatnění námitek, v níž žalobce dne 29. 1. 2014 nad rámec již uvedeného namítl, že katastrální mapa neodpovídá skutečnému průběhu hranice zaměřenému znalkyní Ing. Soukupovou, o něž opírá své dovolání k Nejvyššímu soudu ve sporu se stavebníky, a že oplocení je navrženo i v části pozemku parc. č. x, kde stojí elektroměrný pilíř. V reakci na výzvu stavebního úřadu stavebníci předložili situační výkres i se zobrazením detailu, v němž zakreslili i elektroměrný pilíř žalobce a vyznačili v daném místě přerušení umístovaného plotu s tím, že poté, co jej žalobce odstraní, jak mu bylo rozsudkem Okresního soudu v Benešově sp. zn. 9 C 253/2009 uloženo, bude uvolněné plotové pole po elektroměrném pilíři doplněno pletivem. Žalobce proti doplňujícímu výkresu namítl, že v něm není zakresleno podzemní vedení a s ohledem na ně není přerušení oplocení dostatečné a že nebude zajištěn přístup k němu. Dále brojil proti tomu, že plot není veden přesně po hranici pozemků parc. č. x, což může znepřehlednit skutečný průběh hranic a navíc namítal rozpor zakreslených hranic se zaměřením Ing. S.

Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 19. 9. 2014, č. j. MUBN/46480/2014/VÝST, sp. zn. VÝST/72443/ 2012/JA, byla stavba oplocení na sporné pozemky umístěna s tím, že se bude jednat o oplocení max. výšky 1,8 m z ocelových sloupků kotvených do betonových patek, na nichž bude nataženo ocelové pletivo, přičemž v některých partiích, zejména u pozemku parc. č. x, budou osazeny podhrabové desky. Zároveň měla být podle I. výroku rozhodnutí součástí oplocení vjezdová brána šířky 5 m umístěná ve vjezdu z veřejné komunikace na pozemek stavebníků parc. č. x. Ve výroku II. stanovícím podmínky umístění stavby však byla v rámci podmínky č. 1 vedle slovního popisu trasy a dílčích délek oplocení uvedena na stejném místě brána o délce 5,85 m. Ve 4. podmínce pak stavební úřad stanovil, že „[v]eškerá podzemní zařízení (kabelová, kanalizační, vodovodní a jiná) budou investorem před zahájením stavby vytýčena a bude zajištěna ochrana podle pokynů jejich majitelů a správců“. V odstavci 5 výroku II. pak stavební úřad stanovil: „Stavebník zajistí vytýčení prostorové polohy stavby odborně způsobilou osobou“. Výrokem III. stavební úřad zamítl veškeré námitky žalobce. Z výkresové dokumentace s názvem akce „Oplocení pozemků p.p.č. x v k.ú. M“ zpracované architektonicko-konstrukčním ateliérem Ing. arch. Z. O., která je součástí správního spisu a byla podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že plánované oplocení vede zejména po hranici pozemků žalobce a stavebníků, přičemž na východní straně domu žalobce je v projektu ponechán prostor o šíři 95 cm mezi domem a oplocením, oplocení je vynecháno při severní straně domu žalobce a dále pokračuje ve vzdálenosti několik metrů severně od domu žalobce, po hraně pozemku parc. č. x, který je ve

vlastnictví stavebníků, přičemž je v této severní části oplocení vynechán úsek pro elektroměrný pilíř žalobce. Šířka brány k pozemku parc. č. x je ve výkresech od počátku okótována rozměrem 5.850 mm.

Proti rozhodnutí se žalobce odvolal s argumentací obdobnou nyní podané žalobě (vyjma argumentace nepřezkoumatelností). Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 15. 1. 2015 odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Napadené rozhodnutí bylo zástupkyni žalobce doručeno patrně dne 21. 1. 2015 či později (doručenka ze systému datových schránek není součástí správního spisu, podle rukou psané poznámky bylo rozhodnutí uvedeného dne rozesláno do datových schránek).

Rozpor v údajích o šíři vjezdové brány ve výrocích I. a II. rozhodnutí stavebního úřadu byl posléze odstraněn opravným usnesením vydaným stavebním úřadem dne 10. 6. 2016, který ve výroku I. nesprávný údaj 5 m nahradil údajem 5,85 m, přičemž poukázal na to, že takový údaj odpovídá předloženým situačním výkresům a původní údaj ve výroku I. byl tudíž zjevnou písařskou chybou.

Ze spisu ke správnímu řízení vedenému stavebním úřadem pod sp. zn. Výst/20065/2008/Hr vyplynulo, že v rámci původní žádosti ze dne 16. 4. 2008 stavebník požádal o umístění stavby projektového ateliéru na pozemku parc. č. st. x a oplocení tohoto ateliéru. Předmětné oplocení dle výkresové dokumentace zpracované Ing. arch. Z. O. v březnu roku 2008 svým průběhem obklopovalo dokola předmětný ateliér a v převážné míře bylo trasováno jinak než v žádosti ze dne 22. 11. 2012, zejména neohraničovalo pozemek parc. č. x. Aniž došlo ke změně projektové dokumentace, bylo v tomto řízení dne 28. 5. 2008 vydáno rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení dle požadavků Ing. arch. Z. O. Řízení nicméně dále pokračovalo, aniž byla v jeho průběhu projektová dokumentace změněna, přičemž poslední listinou ve spisu je rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2011, jímž bylo územní rozhodnutí z 28. 5. 2008 v návaznosti na rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 As 70/2009-88, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2010, sp. zn. 9 A 126/2010, zrušeno.

Soud se nejprve zabýval žalobcovou námitkou překážky *litispendence* – překážkou probíhajícího řízení. Ustanovení § 48 odst. 1 správního řádu stanoví: „*Zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu.*“ První a základní otázkou zde je, zda v okamžiku zahájení správního řízení, které vyvrcholilo vydáním napadeného rozhodnutí, probíhalo jiné řízení o totožné věci. Soud porovnal projektové dokumentace, které byly přiloženy k žádosti stavebníka ze dne 16. 4. 2008 založené ve spisu sp. zn. Výst/20065/2008/Hr a k žádosti stavebníků ze dne 22. 11. 2012, na základě které bylo zahájeno nyní přezkoumávané řízení. Již na první pohled se nejedná o tentýž projekt. V případě první žádosti ze dne 16. 4. 2008 je předmětem řízení oplocení, které probíhá výlučně kolem plánované stavby projektového ateliéru a tvoří uzavřený okruh. V druhém případě má oplocení s původním návrhem z roku 2008 společnou pouze část jihozápadní z pohledu žalobcova domu a shodné umístění vjezdové brány, přičemž v případě projektu z roku 2012 probíhá toto oplocení přímo po hranici pozemků parc. č. x a parc. č. x, na rozdíl od návrhu z roku 2008, kde je oplocení posunuto výlučně na pozemky stavebníků. V případě návrhu z roku 2012 pak oplocení směřuje dále zcela jiným směrem, podél pozemku parc. č. x a po severovýchodní hranici pozemku parc. č. x, a netvoří tak uzavřený celek. Projekt z roku 2012 je podobný původnímu projektu oplocení pouze z cca jedné třetiny délky celého oplocení, přičemž toto oplocení

probíhá oproti staršímu návrhu z roku 2008 přímo po hranici pozemků. Nad to se značně liší i textová část těchto projektů, neboť projekt pozdější z roku 2012 je daleko více detailní ohledně stavby oplocení, než tomu bylo v případě projektu z roku 2008, kde je přímo oplocení věnován v podstatě jeden odstavec, oproti nynějším čtyřem stranám textu. Za takového stavu lze jednoznačně říct, že se jedná o značně rozdílné projekty oplocení, přičemž se jednotlivá oplocení liší do značné míry tím, jaké pozemky mají být oploceny. Ustanovení § 48 odst. 1 správního řádu tak v předmětném případě nebylo možné aplikovat, neboť není splněna podmínka totožnosti věci jakožto první ze zákonných předpokladů pro aplikaci zákonem vyjádřeného principu překážky *litispendence*. Posuzovaný žalobní bod je tak nedůvodný. Zcela stranou pak lze nechat další průběh správního řízení vedeného stavebním úřadem pod sp. zn. Výst/20065/2008/Hr, neboť při chybějící totožnosti předmětu řízení jeho osud nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv.

Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že ve věci bylo rozhodováno navzdory překážce *rei iudicatae* (pozn. krajského soudu: ve správním řízení je namístě spíše hovořit o překážce *rei administratae*). Tuto překážku stanoví § 48 odst. 2 správního řádu: „*Přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.*“ Na toto zákonné pravidlo navazuje ustanovení § 101 písm. b) správního řádu, dle kterého lze provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta. Pokud tedy byla původní žádost pravomocně zamítnuta rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 2. 8. 2012, sp. zn. VÝST/54056/2011/HR, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 11. 2012, sp. zn. SZ 147069/2012/KUSK Reg/Bu, což opakovaně konstatuje i žalobce ve svých námitkách, v odvolání i v žalobě, lze učinit jediný závěr, a to, že žalobce mohl rozhodnout ve věci znovu, neboť pro to svědčí zákonná výjimka stanovená v § 101 písm. b) správního řádu, v souladu s níž stavební úřad vyhověl nové žádosti, která byla před tím pravomocně zamítnuta. Ustanovení § 101 písm. b) je natolik jednoznačné a srozumitelné, že si nelze představit jiný výklad, než jaký byl soudem aplikován. Z uvedených důvodů proto námitce překážky *rei administratae* soud nevyhověl, aniž by se blíže zabýval otázkou totožnosti obou srovnávaných žádostí.

Další žalobní bod se týkal námitky rozpornosti výroku I. a II. rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 9. 2014, č. j. MUBN/46480/2014/VÝST, sp. zn. VÝST/72443/ 2012/JA, v otázce šířky vjezdové brány. Tento rozpor nicméně byl napraven opravným usnesením ze dne 10. 6. 2016, na jehož základě bylo postaveno najisto, že i šíře brány uváděná ve výroku I. má být správně 5,85 m. Soud přitom dodává, že i z obsahu projektové dokumentace přiložené k žádosti o územní rozhodnutí vyplývá rozměr brány 5,85 m, přičemž o jiném rozměru se neobjevuje zmínka ani v průběhu celého správního řízení. Za daných okolností tedy soud nemá pochyb o tom, že se skutečně jednalo jen o písařskou chybu, která by i bez předchozího vydání opravného usnesení nemohla vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Ani této námitce tak soud nemohl přisvědčit.

V této souvislosti žalobce namítl, že rozměry a popis brány musí být zjištěny přesně, aby nedošlo k ohrožení studny na jeho pozemku „*např. v případě jejího zavírání na olej*“, neboť brána se nachází v ochranném pásmu této studny.

K tomu soud uvádí, že otázka umístění studny individuálního zásobování vodou je řešena vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vyhláška č. 501/2006 Sb.*“), jejíž ustanovení § 24a odst. 1 stanoví, že studna musí být situována v prostředí, které není zdrojem možného znečištění ani ohrožení jakosti vody ve studni, a v takové poloze, aby nebyla ovlivněna vydatnost

sousedních studní. Dále pak vyhláška č. 501/2006 Sb. vyjmenovává v § 24a odst. 2 a 3 zdroje možného znečištění, u nichž je závazně stanovena minimální vzdálenost od studny dle propustnosti prostředí. Mezi vyhláškou vyjmenovanými zdroji znečištění se však nenachází jakákoliv myslitelná součást oplocení či vjezdová brána, což by mohlo založit zvýšenou pozornost na straně správního orgánu při vypořádání se se skutkovým a právní stavem předmětné stavby oplocení. Soudu přitom není zřejmé, co přesně znamená „*zavírání na olej*“, na které poukazuje žalobce. Žalobce navíc tuto námitku neuplatnil v průběhu územního řízení, a proto správní orgány nebyly povinny se konkrétně zabývat vhodností umístění brány či jejích rozměrů nad rámec případného rozporu s kogentní normou práva. Takový rozpor zde však soud neshledal a otázku vhodnosti takového řešení již nelze řešit v řízení před soudem, nebyla-li odpovídající námitka uplatněna ve správním řízení. Pokud tedy stavební úřad souhrnně prohlásil, že umístění stavby splňuje požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb., aniž by se přímo podrobně v odůvodnění zabýval jednotlivými dílčími ustanoveními této vyhlášky, případně i jiných právních předpisů, které se mohou potenciálně týkat umístění předmětné stavby, nelze v tom spatřovat pochybení základající nezákonnost takového rozhodnutí, popř. jeho nepřezkoumatelnost. Z průběhu předmětného správního řízení totiž přímo nevyplynula potřeba podrobně a explicitně odůvodňovat vliv umístění stavby oplocení na studnu žalobce, obzvláště pokud takový vliv je krajně nepravděpodobný. Dne 8. 7. 2011 bylo dokonce vydáno souhrnné vyjádření odboru životního prostředí Městského úřadu Benešov, které konstatuje, že vodoprávní úřad nemá k předmětnému záměru připomínek. Nelze proto žalovanému vytýkat, že se s nevznesenou (!) námitkou podrobně nevypořádal.

Pod další žalobní bod lze podřadit námitku žalobce směřující vůči „*hermetickému*“ uzavření jeho pozemku ze strany hospodářské místnosti, kdy dojde k vyloučení možnosti řádně udržovat jeho dům č. p. 1. Soud při řešení této otázky vyšel z projektové dokumentace předložené k územnímu řízení, ze které vyplynulo (a o čemž není ani mezi účastníky řízení sporu), že ze severní strany žalobcova domu bylo těsné oplocení zcela vypuštěno a ze strany východní je ponechán prostor o šíři 95 cm. Za této situace jak stavební úřad, tak žalovaný konstatovali, že dům žalobce je pro účely údržby dostatečně přístupný a námitka žalobce proti omezení přístupu k jeho stavbě je nedůvodná. S tímto hodnocením se pak ztotožňuje i zdejší soud. V hodnocení věci nelze odhlédnout od rozsudků Okresního soudu v Benešově ze dne 12. 4. 2011, č. j. 9 C 253/2009-250, ze dne 10. 9. 2013, č. j. 5 C 66/2013-130, a ze dne 22. 1. 2014, č. j. 8 C 78/2013-144, Krajského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2012, č. j. 25 Co 545/2011-345 a č. j. 25 Co 238/2012-345, a usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 12. 2014, č. j. 22 Cdo 1170/2014-430, z jejichž kopií založených ve správním spise, předložených osobami zúčastněnými na řízení, popř. dohledatelných ve veřejně dostupných databázích judikatury, soud zjistil, že v uvedených soudních řízeních bylo prokázáno (jde zejména o první ze jmenovaných rozsudků, který byl následně potvrzen i soudem odvolacím a dovolání žalobce bylo odmítnuto), že žalobce postavil svůj rodinný dům v bezprostředním sousedství s hranicí pozemků v nynějším vlastnictví stavebníků, a to s tím, že na uvedené straně bude pozemek rozšířen nejméně o 3 metry. Žalobce měl možnost odpovídající část sousedního pozemku odkoupit, této možnosti však nevyužil a namísto toho svévolně užíval pozemek stavebníků, na němž mj. i vytvářel skládku různorodého stavebního materiálu. Žalobce, jeho manželka, ale i jejich dva synové (třebaže žalobce byl osobně přítomen již v roce 1985 vytyčení hranic pozemků v terénu a tedy s hranicemi měl být seznámen) dlouhodobě i přes pozdější nesouhlas stavebníků předmětný pozemek využívali pro chůzi, ale i jízdu osobním automobilem, popř. mopedem. Žalobci, jeho manželce i jejich synům bylo na základě žalob stavebníků uloženo, aby se zdrželi vstupu, průchodu, průjezdu a umístování movitých věcí na sporných pozemcích, neboť uvedenými způsoby bez právního

důvodu zasahovali do vlastnického práva stavebníků. Pokud jde o kompletní (hermetické) uzavření prostoru kolem domu žalobce, je třeba konstatovat, že to je přirozenou funkcí každého oplocení, přičemž fakt, že se tak děje pouze v sousedství žalobcova domu, pouze odpovídá reálné situaci opakovaného porušování vlastnických práv stavebníků ze strany žalobce a jeho rodiny a nesplnění příslibu daného při povolení stavby rodinného domu žalobce v podobě příkoupení části sousedního pozemku. Žalobce a jeho rodina ostatně nemají žádné oprávnění překračovat hranice se spornými pozemky, a pokud by tak činili úmyslně, mohli by se za aktuálního stavu dopouštět dokonce trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí – shora označených rozsudků Okresního soudu v Benešově. S přihlédnutím k této situaci tedy umístění plotu nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah, spíše se jeví jako preventivní opatření k oboustrannému prospěchu. I ve světle uvedeného lze odstup oplocení od východní strany domu žalobce o šířce 95 cm považovat za naprosto dostatečný, jak pro běžnou údržbu, tak náročnější úpravy. Dle závazných technických norem je minimální šířka lešení 600 mm a minimální odstup zábradlí lešení od objektu 750 mm (záleží zde na typu lešení, ale pro údržbu rodinného domu bude takto dimenzované lešení s vysokou pravděpodobností naprosto postačující). Pokud by snad nemělo takto dimenzované lešení k potřebám žalobce stačit, vždy lze využít jak legálních nástrojů práva občanského, tak i opatření na sousedním pozemku nebo stavbě dle ustanovení § 141 odst. 1 stavebního zákona, které stanoví: „*Pro vytvoření podmínek k provedení stavby nebo její změny, nutných zabezpečovacích prací, nezbytných úprav, udržovacích prací a k odstranění stavby nebo zařízení může stavební úřad uložit těm, kteří mají vlastnická nebo jiná věcná práva k sousedním pozemkům či stavbám na nich, aby umožnili provedení prací ze svých pozemků nebo staveb, pokud mezi zúčastněnými osobami nedošlo k dohodě. Účastníkem řízení je ten, v jehož prospěch má být povinnost uložena, a ten, z jehož pozemku nebo stavby mají být práce prováděny.*“ I v případě, že by se žalobce v krajním případě nedomohl sundání pletiva, ale jen vstupu na pozemek stavebníků, vždy lze tento problém překlenout pomocí konstrukce lešení, která bude sahat přes plot stavebníků k rodinnému domu žalobce. Na základě uvedeného proto nelze předmětnému žalobnímu bodu přisvědčit.

S tímto žalobním bodem souvisí námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že se žalovaný nezabýval chybným vyhodnocením námitky nemožnosti užívat hospodářskou místnost v domě žalobce, jestliže tuto námitku odbyl jako bezpředmětnou, protože dle skutečného provedení stavby, které bylo předloženo ke kolaudačnímu řízení v roce 2000, se v domě nenachází hospodářská místnost, ale dílna. Ani v tomto bodě nelze dát žalobci za pravdu, byť soud uznává, že stavební úřad ve vypořádání s touto námitkou zvolil na str. 9 předmětného rozhodnutí ne zcela šťastnou formulaci, která mohla opravdu vyvolat dojem, že se nebude touto námitkou dále ve svém rozhodnutí zabývat. S přístupem do hospodářské místnosti a veškerými souvisejícími otázkami žalobce se nicméně stavební úřad plně vypořádal na str. 13 územního rozhodnutí, kde reagoval na opakovaně vznesenou námitku se stejným obsahem. Na toto vyjádření pak navázal žalovaný v napadeném rozhodnutí slovy: „*Z výkresu situace v PD je zřejmé, že mezi navrhovaným oplocením a objektem účastníka řízení je prostor, v šíři 95 cm a převážně umožňuje údržbu stávajících staveb. Navržené oplocení fyzicky nebrání základní údržbě nemovitosti.*“ Ve svém souhrnu se vyjádření stavebního úřadu a žalovaného k předmětné otázce vyslovila vyčerpávajícím způsobem. Byť odůvodnění předmětné námitky působí poněkud roztržštěně, soud se po posouzení všech dostupných podkladů s touto argumentací plně ztotožnil a neshledal důvod, proč by napadená část odůvodnění žalovaného, potažmo stavebního úřadu měla působit nezákonnost předmětných rozhodnutí pro jejich nepřezkoumatelnost.

Dále se soud zabýval žalobními body týkajícími se elektroměrného pilíře, který se nachází na pozemku stavebníků a kolem nějž vede plánované oplocení. I v této otázce nelze odhlédnout od dosavadních rozsudků Okresního soudu v Benešově ze dne 12. 4. 2011, č. j. 9 C 253/2009-250, ze dne 10. 9. 2013, č. j. 5 C 66/2013-130, a ze dne 22. 1. 2014, č. j. 8 C 78/2013-144, Krajského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2012, č. j. 25 Co 545/2011-345 a č. j. 25 Co 238/2012-345, a usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 12. 2014, č. j. 22 Cdo 1170/2014-430, ze kterých mimo jiné vyplynulo, že žalobce bez jakéhokoliv (občanskoprávního) titulu postavil na pozemku stavebníků dílčí část (nedokončeného) oplocení a též elektroměrný pilíř s kabelovou přípojkou, které mu bylo soudem uloženo odstranit do 90 dnů od právní moci rozsudku, k čemuž ani do okamžiku podání žaloby zjevně nedošlo. I přes tento protiprávní stav stavebník šetřil z opatrnosti možná práva žalobce, když tento elektroměrný pilíř zahrnul do projektu a umožnil k němu přístup. I přes toto všechno se žalobce domáhá ochrany prostřednictvím žalobního bodu ve znění: *„Žalobce pak nesouhlasí s vyhodnocením jeho odvolací námitky ve vztahu k nelogičnosti a stavu, který neměl správní orgán prvního stupně řádně zjištěn, to vše ve vztahu k rozporuplnosti vyhodnocení námitky existence elektroměrného pilíře a vedení. Správní orgán prvního stupně námitku jako takovou zamítl, ale v odůvodnění uvedl, že ukládá žadatelům vytyčení kabelových vedení od elektroměrného pilíře, aby bylo zamezeno případné nejistotě vzájemné polohy kabelových vedení a navrhovaného oplocení.“* Dále pak žalobce pokračoval navazujícími námitkami, kdy konstatoval, že odůvodnění žalovaného je nedostatečné, zcela zmatečné a nepřezkoumatelné. Soud se s tímto žalobním bodem neztotožnil ze dvou základních důvodů. Za prvé vyjádření žalobce je značně nesrozumitelné, není zcela zřejmé, čeho se žalobce předmětnou námitkou domáhá, zejména do jakého práva mu mělo zasaženo (žalobce nemá právo v daném místě mít ani elektroměrný pilíř, ani související podzemní vedení, tudíž do jeho práva být zasaženo nemůže; tvrdí-li, že tyto stavby patří provozovateli distribuční sítě, pak nejde o jeho vlastnické právo a žalobci taková námitka nepřísluší, neboť jeho dům má být na elektrický rozvod připojen jinou trasou mimo pozemky stavebníků). I kdyby soud připustil, že žalobci taková námitka přísluší, žalovaný v reakci na jeho odvolání v napadeném rozhodnutí uvedl, že elektroměrný pilíř je zachován a stavební úřad, aby zamezil případné nejistotě vzájemné polohy kabelových vedení a navrhovaného oplocení, ve vydaném rozhodnutí stanovil podmínku vytyčení elektrického vedení. Lze tedy konstatovat, že se s touto námitkou žalovaný vypořádal v maximální možné míře, kterou její srozumitelnost dovoľovala. V zásadě řekl, že mezera v plotu umožní plot umístit, i kdyby dosud v době jeho realizace sloupek stál, a současně bylo uloženo, aby před vlastní realizací bylo ověřeno, kudy jsou přesně vedeny kabely, což by umožnilo upravit konkrétní stavební provedení sloupku tak, aby nedošlo ke kolizi. Eventuální kolize je podle soudu plně řešitelná v rámci úprav stavebního provedení plotu, aniž by bylo nutné měnit jeho umístění, popř. ještě lépe je možné v případě kolize realizaci nejbližší pasáže plotu spojit s nuceným výkonem povinnosti žalobce odstranit elektroměrný sloupek a k němu vedoucí vedení. Nebylo tak nezbytné zjišťovat přesné uložení těchto kabelů ještě před vydáním územního rozhodnutí a s ohledem na řešitelnost případné kolize bez změny územního rozhodnutí bylo možné zjištění jejich průběhu ponechat na okamžik vlastní fyzické realizace stavby. To ostatně odpovídá i požadavkům, jež v řízení vznášela společnost ČEZ ICT Services, a.s., z pozice vlastníka související veřejné technické infrastruktury. Tomuto žalobnímu bodu tedy nelze přisvědčit. Lze jen dodat, že soud by ostatně z povahy věci ani neměl připustit, aby žalobce těžil z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu (zde neodstranění neoprávněné stavby elektroměrného sloupku), jak připomíná i ustanovení § 6 odst. 2 věta druhá zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku.

Pokud jde o tvrzení, že plot je umístován na pozemek žalobce, jehož hranice neodpovídají hranicím zachyceným v katastru nemovitostí, toto tvrzení (jež není čímkoliv doloženo a jež se jeví jako pouhé opakování tvrzení žalobce vyvrácených již v předchozích soudních řízeních) nepovažuje soud za prokázané. Soud se sice nemůže shodnout se žalovaným, který odůvodnění napadeného rozhodnutí opíral o tvrzení, že zobrazení hranic pozemků v katastrální mapě je nezpochybnitelné a pro stavební úřad rozhodné (rozhodný je skutečný rozsah vlastnických práv, který se v některých případech může odlišovat od hranice zanesené do katastru nemovitostí), to však nic nemění na tom, že žalobcem označovaný znalecký posudek Ing. Soukupové, který byl rozhodujícím podkladem rozsudků Okresního soudu v Benešově a navazujících rozhodnutí soudů o opravných prostředcích žalobce, byl zpracován právě za účelem promítnutí hranic z katastrální mapy do terénní situace na místě samém a že žalobcovy námitky vydržení pozemku, resp. nesouladu zápisu v katastru nemovitostí se skutečným stavem, byly příslušnými soudy posouzeny jako nedůvodné. Za daných okolností tedy vedení plotu po hranici pozemků podle katastrální mapy v tomto konkrétním případě bylo správné, s ohledem na tuto námitku nebylo důvodu územní řízení přerušovat a odkazovat účastníky na řízení před občanskoprávními soudy (takové řízení totiž již proběhlo), a napadené rozhodnutí tedy z pohledu tohoto žalobního bodu ob stojí.

V souvisejícím žalobním bodu opět žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť se žalovaný dostatečně nevypořádal s odvolací námitkou žalobce, že není pravdivá podmínka územního rozhodnutí: „*Podmínkou vydání územního rozhodnutí bylo a také současně je vytyčení stavby před zahájením prací.*“ Dále pak žalobce dodává: „*Toto odůvodnění je nepravdivé a zmatečné, neboť primárně vytyčení stavby nebylo do doby vydání rozhodnutí správním orgánem prvního stupně provedeno.*“ K tomu soud uvádí, že citovaná podmínka územního rozhodnutí je formulována poněkud nešťastně a při doslovném přečtení by mohla budit dojem, že územní rozhodnutí může být vydáno až po provedení zaměření. Vzhledem k tomu, že tato podmínka je však stanovena již ve vydaném územním rozhodnutí, je evidentní, že ji nelze vykládat takto doslovně s absurdními důsledky, ale naopak tak, že požadavek na vytyčení hranic je podmínkou vlastního zahájení stavebních prací. To přitom odpovídá standardní praxi, při níž je třeba zajistit, aby umístění stavby v terénu bylo v souladu s projektovou dokumentací, na základě níž bylo vydáno územní rozhodnutí, tj. v tomto případě s hranicí zanesenou v katastru nemovitostí (a na místě zaměřenou Ing. Soukupovou), již se žalobci v řízení před občanskoprávními soudy zpochybnit nepodařilo. I tento žalobní bod je tudíž nedůvodný.

To konečně platí i pro související námitku nepřezkoumatelnosti, protože pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl, že: „*Nad to [stavební úřad] nařídil vytyčení stavby před jejím započítím, čímž eliminoval jakékoliv nejasnosti v umístění stavby oplocení,*“ pak vyvinul dostatečnou snahu se vypořádat s odvolacími námitkami žalobce směřujícími ke zpochybnění katastrálních hranic předmětných pozemků a stanovené povinnosti jejich vytyčení, neboť jasně dal najevo, že podmínka se vztahuje až k okamžiku předcházejícímu vlastnímu započítí stavby. V tomto ohledu ostatně související odvolací námitka byla formulována výrazně nesrozumitelně a žalovanému nelze vytýkat, pokud nepochopil, co jí žalobce chtěl vyjádřit. Podstatné je, že i přesto své stanovisko k danému problému dal najevo.

S ohledem na shora učiněné závěry musí soud konstatovat, že žádný ze žalobních bodů není důvodný, a proto žalobu jako celek v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. tohoto rozsudku zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. října 2016

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová